

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/9/2013
Identifikačné číslo spisu:	8011200677
Dátum vydania rozhodnutia:	20.02.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:8011200677.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu T. C., V. XXXX/XXX, M. nad C., zastúpeného Mgr. Tomášom Saladiakom, advokátom so sídlom vo Vranove nad Topľou, M. R. Štefánika 171, proti žalovanému: Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/225/11224-72510/2011/990813-r z 8. júla 2011, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/28/2011-36 zo 16. novembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/28/2011-36 zo 16. novembra 2012, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) rozhodnutie žalovaného č. I/225/11224-72510/2011/990813-r z 8. júla 2011 v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu Daňového úradu vo Vranove nad Topľou z 30. marca 2011, č. 744/230/11361/2011/Gaj a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. O trovách konania rozhodol tak, že zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi ich náhradu vo výške 261,82 €.

V odôvodnení rozsudku konštatoval, že prvostupňový správny orgán (ďalej aj „správca dane“) vyrubil žalobcovi ako platiteľovi daň z pridanej hodnoty (ďalej aj „DPH“) v sume 3739,95 € za zdaňovacie obdobie prvého štvrťroka 2007 po tom, čo zistil, že žalobca si uplatnil odpočítanie dane z faktúr uvedených v daňovom priznaní od daňového subjektu V. A., B.R.O.S., Brestovec 64, Myjava za stavebné práce, a v rámci vykonanej daňovej kontroly dožiadaním a výsluchmi žalobcu, svedkov T. X. a V. W. zistil, že preverované stavebné práce neboli uskutočnené tak, ako ich predloženými faktúrami od dodávateľa V. A. deklaroval, preto pri nich nevznikla daňová povinnosť, a teda ani právo na odpočet dane, v dôsledku čoho si žalobca neoprávnene uplatnil odpočítanie dane zo služieb deklarovaných faktúrami od dodávateľa z dôvodu porušenia § 49 ods. 1, 2 písm. a/ v nadväznosti na § 51 ods. 1 písm.

a/ zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty. O odvolaní žalobcu, ktoré obsahovalo identické dôvody ako sú uvedené v žalobe, žalovaný vydal rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie správcu dane.

Krajský súd ďalej poukázal na to, že žalobca sa žalobou domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného považujúc ho za nesprávne z dôvodu, že on dokladoval a zdôvodnil v súlade so zákonom č. 511/1992 Zb. všetky daňové výdavky v roku 2007. Uviedol, že po preskúmaní zákonnosti rozhodnutí a postupu správnych orgánov dospel k záveru, že dôvody uvádzané v žalobe sú dôvodné. Bol toho názoru, že postup správcu dane jednoznačne nepreukázal, že ku skutočnému vykonaniu stavebných prác nedošlo, pričom zo záverov vydaného platobného výmeru ako aj z rozhodnutia žalovaného vyplýva, že správne orgány túto skutočnosť ani nenamietali. Konštatoval, že základnou právnou otázkou, ktorou sa v predmetnom konaní zaoberal, bolo posúdenie splnenia dôkazného bremena daňovým subjektom ako platiteľom DPH vo vzťahu k správcovi dane v prípade, že prijaté zdaniteľné plnenie materiálne existuje, ale sú pochybnosti osobe dodávateľa (V. A.), keď práve dodávateľ v rámci miestneho zisťovania nevedel preukázať, že stavebné práce vykonal on sám, poprel vykonanie týchto stavebných prác s poukazom na jednotlivé výpovede pri ústnom pojednávaní, ktoré boli zabezpečované prostredníctvom dožiadaného Daňového úradu Myjava. Ďalej krajský súd poukázal na to, že z vykonaného dokazovania správcom dane vyplynulo, že spornou skutočnosťou bolo, či dodávateľ žalobcu, V. A., si uplatnil daň voči žalobcovi ako platiteľovi, resp. či vykonal dodávku stavebných prác, pričom správca dane vychádzal jednoznačne z výpovede V. A., ktorý uviedol, že so žalobcom neobchodoval, neuzatváral zmluvu o dielo ani stavebné práce nevykonával, avšak na tieto tvrdenia nepredložil žiadne relevantné dôkazy, ktoré by mohol vyhodnotiť správca dane v prospech tejto osoby. Krajský súd mal za to, že správca dane pri záveroch vydaného dodatočného platobného výmeru vychádzal iba z výpovede V. A. a neprihliadal na žiadne iné skutočnosti, ktoré uvádzal žalobca. Ďalej krajský súd poukázal na to, že správca dane ako ďalší nedostatok zo strany žalobcu vyhodnotil aj tú skutočnosť, že k vyhotoveným faktúram za vykonané stavebné práce na stavbe TESCO Košice aj na stavbe UEZC Sečovce nedoložil žalobca zoznam pracovníkov, ktorí mali vykonávať uvedené práce, s identifikačnými číslami, prípadne trvalým bydliskom, za čo podľa názoru krajského súdu zodpovedá nielen žalobca sám, ale aj iný daňový subjekt, ktorý vlastne tieto dodávané stavebné práce prostredníctvom svojich zamestnancov vykonával, keďže že nie je možné žiadať, aby daňové subjekty sledovali a kontrolovali všetky procesy vykonávania stavebných prác u iných subjektov. Zdôraznil, že nie je spochybnená existencia dodaných stavebných prác, a žalobca disponuje vydanými faktúrami a príjmovými pokladničnými dokladmi. K tvrdeniu správcu dane ako aj žalovaného, že doklady v účtovníctve žalobcu nie sú pre uznanie odpočtu DPH dostatočné s ohľadom na to, že nepredložil žiadne iné písomné dôkazy, že k preukázateľnosti stavebných prác je potrebné zo strany žalobcu preukázanie ich skutočného realizovania a akýkoľvek listinný dôkaz nie je bez ďalšieho dôkazu o tom, že určité plnenie bolo uskutočnené, potrebný, poukázal krajský súd na vyjadrenia svedkov W. a X., ktorí potvrdili, že k uskutočňovaniu prác dodávateľom a pracovníkmi spoločnosti, ktorá sa predstavovala ako spoločnosť V. A., tieto práce realizovala, čo nebolo spochybnené ani správcom dane ani žalovaným. Okolnosť, že fyzické vykonanie stavebných prác nebolo zo strany žalobcu žiadnym iným dokladom preukázané, považoval krajský súd za nedostatočne zistený skutkový stav zo strany správcu dane, ktorý následne nezohľadňoval ako dôkazy ani čestné vyhlásenia svedkov a ani samotné vyjadrenie žalobcu ohľadom skutočne vykonávaných stavebných prác. Krajský súd skonštatoval, že pokiaľ ide o evidencie a záznamy pracovníkov, žalobca uvádzal, že bolo povinnosťou dodávateľa tento zoznam a evidenciu viesť, avšak správca dane toto tvrdenie žalobcu žiadnym spôsobom nevyhodnotil a ani ho nespochybňoval. Podľa názoru krajského súdu správca dane a žalovaný v danom prípade jednoznačne ponechali dôkazné bremeno s poukazom na ust. § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. na daňový subjekt, avšak vôbec nevzali do úvahy aj ďalšie skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania, pokiaľ ide o vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť samotného vyjadrenia konateľa spoločnosti V. A., B.R.O.S., hlavne čo sa týka jeho vyjadrenia, že účtovné doklady za toto obdobie boli predmetom krádeže, a preto nebolo možné vyjadrenie konateľa preveriť formou kontroly účtovných dokladov v jeho firme. V tejto súvislosti bolo podľa názoru krajského súdu potrebné zo strany správcu dane vykonať širšie dokazovanie práve ohľadom samotného realizovania stavebných prác v súvislosti s predloženými faktúrami žalobcu vo výške 3742,95 € (112 760 Sk), ktorú sumu daňový subjekt deklaroval predloženými faktúrami vo výške 1576,71 € (47 500 Sk) za stavebné práce

vykonané na TESCO Košice a vo výške 2163,25 € (65 170 Sk) za stavebné práce na stavbe UPZC Sečovce. Krajský súd mal za to, že v tejto časti dokazovania sa správca dane nedôsledne vysporiadal so skutkovým stavom veci, ktorý bol nedostatočne zistený. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v podobných veciach sp. zn. 3SŽf/1/2010 a 3SŽf/1/2011 krajský súd zdôraznil, že správca dane nesprávne vychádzal z výkladu ust. § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. o rozložení dôkazného bremena, keď dôkazné bremeno jednoznačne ponechal na daňovom subjekte. Správca dane a žalovaný nepopreli realizovanie stavebných prác. Zdôraznil, že ak správca dane a žalovaný tvrdia, že k porušeniu ust. § 49 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. došlo konaním žalobcu, skutočnosti vymedzené týmito ustanoveniami tvoria dôkazné bremeno daňového subjektu a s citovaných ustanovení nemožno vyvodit' dôkazné bremeno žalobcu na právne vzťahy týkajúce sa jeho dodávateľa a dodávateľových subdodávateľov; tieto skutočnosti totiž nemôžu tvoriť dôkazné bremeno daňového subjektu a ani nemôže z týchto skutočností daňový subjekt znášať dôkaznú núdzu, poukazujúc v tejto súvislosti na aplikáciu rozsudku Súdneho dvora EÚ v spojených prípadoch C-354/03 (Optigen), C-355/03 (Fulcrum Electronics) a C-384/03 (Bond House), kde súdny dvor vyslovil, že nárok na odpočet dane nemôže byť dotknutý skutočnosťou, že v reťazci dodávok je iná predchádzajúca alebo následná transakcia zaťažená daňovým podvodom, o ktorom platca nevie alebo nemôže vedieť. Každá transakcia musí byť posudzovaná sama osebe a charakter jednotlivých transakcií nemôže byť zmenený predchádzajúcimi alebo následnými udalosťami. Krajský súd bol v tomto kontexte toho názoru, že ak daňový subjekt disponuje existenciou jeho materiálneho plnenia vykonaných stavebných prác, t.j. faktúrou a jej prílohami ako aj ceny u dodaných stavebných prác a dokladov o uhradení týchto prác, vyčerpal týmto spôsobom dôkazné bremeno, ktoré mu vyplýva z ust. § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb., a na preukázanie opaku, v dôsledku skutočností, ktoré nastali u dodávateľa, resp. subdodávateľa, znáša dôkazné bremeno i dôkaznú núdzu správca dane. Uzavrel, že aplikujúc právny názor Najvyššieho súdu SR vo vyššie citovaných rozsudkoch a rovnako z dôvodov uvedených vyššie zrušil rozhodnutia správnych orgánov a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Výrok o trovách konania odôvodnil poukazom na ust. § 250k ods. 1 OSP zohľadniac úspech žalobcu v konaní.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný považujúc ho za nezákonný, nestotožňujúc sa s jeho dôvodmi a navrhujúc, aby Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Namietal dôvod (nedostatočne zistený skutkový stav veci), pre ktorý krajský súd napadnuté rozhodnutia zrušil. Nestotožnil sa s argumentmi krajského súdu voči rozsahu zisťovania skutkového stavu majúc za to, že krajský súd vlastne určuje povinnosť správcovi dane vynucovať od žalobcu plnenie si dôkazného bremena. Nesúhlasil ani so záverom krajského súdu o nesprávnom rozložení dôkazného bremena pri zisťovaní opodstatnenosti uplatneného práva na odpočítanie dane v zmysle rozsudkov najvyššieho súdu a rozsudkov ESD a s konštatovaním súdu, že správne orgány jednoznačne ponechali dôkazné bremeno na daňový subjekt a že vôbec nevzali do úvahy aj ďalšie skutočnosti. Namietal, že nie je možné prijať ani záver krajského súdu, že predložením faktúry žalobca vyčerpal svoje dôkazné bremeno. Ďalej namietal, že krajský súd zúžil rozsah dôkazného bremena žalobcu pri uplatnení nároku podľa § 49 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH do tej miery, že od žalobcu nepožaduje dôsledné plnenie povinností vyplývajúcej s § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. Žalovaný bol toho názoru, že krajský súd daňovým orgánom neprípustným spôsobom zasiahol do aplikácie zásady materiálnej pravdy v spojení so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a zásadou posudzovania právnych úkonov vždy podľa skutočného obsahu. Zdôraznil, že žalobcom predložené dôkazy nespĺnili zákonné kritérium dostatočnej preukaznosti tohto nároku v zmysle zásadu materiálnej pravdy. Poukázal na to, že ust. § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. určuje jednak rozsah dôkazného bremena, na čo sa krajský súd výlučne upiera, ale určuje aj preukázanie vierohodnosti predložených dôkazov, čo na druhej strane krajský neberie vôbec do úvahy. Uviedol, že predložením faktúry sa žalobca dotkol iba časti rozsahu svojho dôkazného bremena, nepreukazoval však aj vierohodnosť predložených dokladov, realita uskutočnenia zdaniteľného obchodu preukázaná nebola, a preto mal zato, že nie je opodstatnené vykonať širšie dokazovanie ohľadom samotného realizovania stavebných prác. Žalovaný nepovažoval za opodstatnené ani závery krajského súdu ohľadne dispozície existencie materiálneho plnenia daňovým subjektom. Právnu argumentáciu krajského súdu rozsudkami ESD považoval žalovaný vo vzťahu k tejto veci za neúčinnú.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie žalovaného prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech.

Odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (§ 219 ods. 1 OSP).

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v rozhodnutí obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 OSP).

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Prešove po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu považujúc za nadbytočné opakovať pre účastníkov známe fakty a skutkové okolnosti prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu.

Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Predmetom prieskumu v tomto súdnom konaní je rozhodnutie žalovaného č. I/225/11224-72510/2011/990813-r z 8. júla 2011, ktorým potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu vo Vranove nad Topľou č. 744/230/11361/2011/Gaj z 30. marca 2011, ktorým podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. vyrubil DPH v sume 3739,95 € za zdaňovacie obdobie I. štvrtrok 2007 z dôvodu, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ v nadväznosti na § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. tým, že si uplatnil odpočítanie dane zo služieb, pri ktorých nevznikla daňová povinnosť.

Predmetom súdneho odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. c/ OSP rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a preto najvyšší súd ako odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného najmä z pohľadu, či správne právne posúdil jeho nezákonnosť.

Ani podľa názoru odvolacieho súdu správny orgán v preskúmvanej veci nepostupoval v intenciách na vec sa vzťahujúcej právnej normy, zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 511/1992 Zb., v znení platnom a účinnom v rozhodnom období, a jeho rozhodnutie nemožno považovať za súladné so zákonom, z ktorého dôvodu súd prvého stupňa rozhodol v danej veci po právnej i vecnej stránke právne správne, keď preskúmvané rozhodnutie žalovaného zrušil z dôvodu, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci.

V danom prípade správca dane vychádzal z nesprávneho výkladu ust. § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. o rozložení dôkazného bremena. Dôkazné bremeno daňového subjektu nie je absolútne.

Z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že u správcu dane vznikli pochybnosti z dôvodu

preverovania žalobcovho dodávateľa, na ktorú skutočnosť žalobca ako daňový subjekt nemá vplyv. Žalobca ako daňový subjekt nemôže predpokladať, že u určitých dodávateľov by mal nadštandardne zabezpečovať dôkazy o zdaniteľnom plnení pre prípad, že u týchto subjektov nebude evidencia riadne vedená.

Podľa § 29 ods. 8 zákona SNR č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v znení neskorších predpisov daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktorý je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Najvyšší súd konštatuje, že rozsah dôkazného bremena daňového subjektu je daný v ust. § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. Daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní.

Správca dane a žalovaný tvrdili porušenie ust. § 49 ods. 1, 2 písm. a/ a § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov žalobcom.

Podľa § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa ods. 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku a z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Skutočnosti vymedzené v § 49 ods. 1, 2 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. tvoria dôkazné bremeno daňového subjektu. Z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť dôkazné bremeno žalobcu na právne vzťahy týkajúce sa jeho dodávateľa resp. jeho subdodávateľov. Tieto skutočnosti nemôžu tvoriť dôkazné bremeno daňového subjektu a ani nemôže z týchto skutočností daňový subjekt znášať dôkaznú núdzu. V tejto súvislosti možno poukázať na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie v spojených prípadoch C-354/03 (Optigen), C-355/03 (Fulcrum Electronics) a C-484/03 (Bond House), kde súdny dvor vyslovil, že nárok na odpočet nemôže byť dotknutý skutočnosťou, že v reťazci dodávok je iná predchádzajúca alebo následná transakcia zaťažená daňovým podvodom, o ktorom platca nevie alebo nemôže vedieť. Každá transakcia musí byť posudzovaná sama osebe a charakter jednotlivých transakcií nemôže byť zmenený predchádzajúcimi alebo následnými udalosťami.

Najvyšší súd preto dospel k záveru, ak daňový subjekt disponuje existenciou materiálneho plnenia, faktúrou s opisom druhu a ceny u dodaných služieb a tovarov od určitého dodávateľa, vyčerpal vlastné dôkazné bremeno. Na preukázanie opaku v dôsledku skutočností, ktoré nastali u dodávateľa a jeho subdodávateľov znáša dôkazné bremeno i dôkaznú núdzu správca dane. Ak tieto skutočnosti budú uplatnené proti daňovému subjektu, účasť na dokazovaní mu musí byť umožnená. Je nevyhnutné rozlišovať okruh dôkazov, ktoré daňový subjekt štandardne uchováva o existencii zdaniteľného plnenia od následného forenzného dokazovania.

V danom prípade správca dane pričítal žalobcovi ako daňovému subjektu existenciu dôkaznej núdze ohľadne skutočností, ktoré netvorili jeho dôkazné bremeno.

Najvyšší súd za danej situácie dospel k záveru, že správca dane i žalovaný nesprávne bez ohľadu na skutkové zistenia podmieňovali uznanie uplatnenia DPH len skutočnosťou, ktorá z ustanovenia zákona o DPH nevyplýva, tzn. že nevyhodnotili všetky dôkazy, aj dôkazy svedčiace v prospech žalobcu - jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti. Správne orgány síce konštatovali rôzne rozporuplné zistenia a vyvodili z nich dôsledky, avšak ich nevyhodnotili jednotlivo v ich vzájomných súvislostiach a nedali ich do skutkového súvisu s použitými zákonnými ustanoveniami.

S ohľadom na to, odvolanie žalovaného neobsahuje žiadne nové tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 OSP v spojení s § 250ja ods. 3 vety druhej OSP potvrdil stotožniac sa s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania ako aj rozsahom a dôvodmi podanej žaloby.

Žalovaný súc viazaný právnym názorom najvyššieho súdu (§ 250ja ods. 4 OSP) sa v ďalšom konaní náležite vecne vysporiada s námietkami žalobcu vznesenými ako v odvolaní proti rozhodnutiu správcu dane tak aj v žalobe a vo vyjadrení k odvolaniu a rešpektujúc príslušné procesnoprávne i hmotnoprávne predpisy znova vo veci rozhodne tak, aby jeho rozhodnutie zodpovedalo zákonu včítane riadneho odôvodnenia.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP, keď úspešný žalobca si náhradu trov konania neuplatnil a žalovanému náhrada trov konania neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.